

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: E. K., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ
00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.5.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2023 č.j. OAM-
173/LE-BA01-VL13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 3.5.2023 doručenou zdejšímu soudu osobně dne 4.5.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2023 č.j. OAM-173/LE-BA01-VL13-2023, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že jím byla

zkrácena jeho práva coby žadatele o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož mu hrozí vážná újma. Žalovaný založil své rozhodnutí na neúplně zjištěném skutkovém stavu věci, protože zcela ignoroval některá tvrzení uváděná žalobcem při pohovoru. Žalovaný rovněž pochybil při právním posouzení projednávané věci, když uzavřel, že jediným důvodem odchodu žalobce z vlasti byla snaha vydělat si finanční prostředky na splacení dluhu, tedy že byl motivován pouze a jen ekonomickými důvody, s čímž ale zásadně nesouhlasí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce jiné, než ekonomické důvody pro svůj odchod ze země původu při pohovoru neuvedl, že nesdělil žádné azylově relevantní skutečnosti a že potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami a ani nebyl trestně stíhán. Žalobce v průběhu pohovoru opakovaně upozorňoval, že tlumočení neprobíhá řádně a část jeho azylového příběhu není vůbec protokolována. V protokolu o proběhlém pohovoru např. zcela absentuje část žalobcova příběhu týkající se jeho hospitalizace v důsledku napadení, následného podání trestního oznámení a navazujícího soudního řízení. Není pravdou, že žalobce obsah protokolu bez dalšího odsouhlasil a jako správný a úplný podepsal – žalobce upozorňoval na nedostatky v tlumočení a žádal tyto své připomínky (stejně jako celý jeho azylový příběh) zanést do protokolu a učinit součástí správního spisu. Žalobci pak nelze klást za vinu, že nebyl schopen do detailu překontrolovat obsah protokolu z proběhlého pohovoru - protokol se pořizuje v českém jazyce, žalobci byly veškeré informace tlumočeny a je proto zřejmé, že finální verze protokolu se odlišuje od té, která mu byla při pohovoru prezentována. O tom ostatně vypovídá i skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce nežádal zpětnou kontrolu protokolu, ale na jiném místě pak uvádí, že protokol byl žalobcem podepsán až po doplnění jeho připomínek. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci řádným a dostatečným způsobem, čímž stihl napadené rozhodnutí tak závažnou vadou, že je na místě jej zrušit.

Žalobce uvedl, že žalovanému již při pohovoru dne 7.3.2023 sděloval, že důvodem pro jeho odchod ze země původu bylo napadení a následná negativní zkušenost s vedeným trestním řízením. Žalobce se v srpnu rok 2018 rozhodl zapůjčit si finanční obnos od soukromé osoby pro potřeby svého podnikání, následně ale nebyl schopen půjčku splatit. V září 2018 pak byl žalobce napaden a zbit věřitelem a jeho kumpány, což vyústilo i v jeho hospitalizaci. Žalobce se poté rozhodl napadení řešit u kompetentních orgánů a podal trestní oznámení. Po prošetření celého incidentu následně proběhl v lednu 2019 soud, během kterého ale byl věřitel žalobce zproštěn obvinění (nebylo prokázáno, že žalobce zbil věřitel s jeho kumpány) a žalobci byla uložena administrativní pokuta. Když žalobce hodlal podat odvolání, byl kontaktován ze strany jeho věřitele a bylo mu vyhrožováno, že si ponese následky (mj. mu bylo řečeno, že jej věřitel nechá uvěznit v souvislosti s jeho vzdáleným příbuzným, který byl v Uzbekistánu uvězněn jako terorista, a s žalobcem sdílí stejné příjmení). Žalobce v tu chvíli pociťoval důvodnou obavu o své zdraví a své bezpečí, navíc se neodvažoval se dále obracet na další veřejnoprávní orgány, ke kterým navíc pociťoval důvodnou nedůvěru. Nezbylo mu tedy, než se nejdříve skrývat a svému věřiteli vyhýbat, až se nakonec rozhodl svou vlast opustit, aby se vyhnul možné negativní konfrontaci s věřitelem, a aby obstaral dostatek finančních prostředků na splacení svých dluhů a zabezpečení své rodiny. Žalobce nepopírá, že si chce v České republice (dále jen ČR) najít zaměstnání, ze kterého by mu plynuly příjmy pro zlepšení jeho finanční situace, a to z důvodu snaze vyhnout závažné újmě na jeho zdraví či životě, která mu v důsledku nesplacení dluhů může být způsobena. Primární důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je tedy důvodná obava z pronásledování, které jednoznačně může vyústit v bezprostřední ohrožení jeho zdraví či života. Žalobce se tedy

domnívá, že uvedl natolik závažné skutečnosti, které měly vést k udělení mezinárodní ochrany, pročez rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť ten nezohlednil a řádně neprošetřil situaci, v jaké se žalobce nachází, v důsledku čehož mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. V návaznosti na to žalobci v případě návratu do země svého původu hrozí závažná újma jak na zdraví, tak na životě, což je v rozporu s § 12 zákona o azylu.

Žalobce dodal, že jestliže žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, protože je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této varianty mezinárodní ochrany. Žalobce má za to, že by bylo nehumánní nuceně jej navrátit do Uzbekistánu, protože by mu hrozilo skutečné nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, konkrétně kruté, nelidské a ponižující zacházení, přičemž v jeho situaci nepřichází efektivní využití ochrany ze strany uzbeckých veřejnoprávních orgánů v úvahu.

K tomu žalobce dodává, že původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí nutně být pouze veřejnoprávní orgány dané země, nýbrž i soukromé osoby, pokud stát nedokáže, není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Právě to je i případ žalobce, protože ten se již v minulosti na uzbecké veřejnoprávní orgány obrátil, ty mu ale nepomohly a on se v důsledku tohoto svého jednání dostal do daleko větších potíží. Žalobce se na tomto místě pak poukazuje na skutečnost, že z usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17.1.2019 vyplývá, že po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby vyčerpал prostředky ochrany země původu, jestliže lze mít za to, že jeho rezignace na využití ochrany této země se zakládá na opodstatněné nedůvěře vůči jejím veřejnoprávním orgánům. To je i případ žalobce, jehož nedůvěra v uzbecké státní orgány byla zcela opodstatněná, což již popisoval výše. Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl v daném případě rovněž posoudit, zda tu není možnost udělení doplňkové ochrany, avšak tak vůbec neučinil. Vzhledem k tomuto deficitu je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je po této stránce nepřezkoumatelné. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 14.4.2023 a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 14.4.2023 č.j. OAM-173/LE-BA01-VL13-2023** žalovaný o žádosti žalobce rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 26.2.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 7.3.2023 poskytl údaje k této žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, hlásí se k uzbecké národnosti a je schopen se dorozumět v uzbeckém a ruském jazyce, hlásí k islámu, větvi sunnitské. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti, které jsou uzbecké státní příslušnosti a žijí s jejich matkou v Uzbekistánu. Dále sdělil, že poslední oficiální místo jeho bydliště ve vlasti bylo na ulici X, v obytné čtvrti X, v okrese X, oblasti X. Žalobce popsal průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že z vlasti vycestoval asi 18.11.2019 letecky do Lotyšska, kde byl tři dny, a poté odjel autobusem do ČR, kam přijel 21.11.2019. Předtím pobýval ve státech Evropské unie (dále jen EU), konkrétně v Lotyšsku, kde měl lotyšské pracovní vízum na 25 dnů. K tomu, zda měl udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, uvedl, že neměl. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Žalobce žádá dle jeho vyjádření o udělení mezinárodní ochrany z důvodu toho, že má v Uzbekistánu dluh, půjčil si na podnikání od jisté osoby. Poté popsal, že mu jeden člověk slíbil, že mu přiveze z Číny

stroj na výrobu ponožek, jeho věřitel peníze převedl na účet té osoby, která to měla přivést, ale ten člověk zmizel. Žalobce přicestoval do ČR, aby dluh mohl splatit.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 7.3.2023 (dále jen **pohovor**) na jeho žádost ve jazyce uzbeckém za přítomnosti tlumočníka uzbeckého jazyka. V průběhu pohovoru uvedl mimo jiné, že neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti ani při hraniční kontrole. Pas si vyřídil sám normálně, vízum mu zařídila firma. Dle něj naposledy přijel do ČR dne 21.11.2019, a od té doby z ČR nevycestoval. K tomu, proč nevycestoval, když mu bylo v minulosti již uděleno správní vyhoštění, uvedl, že nemohl odcestovat, měl dluh a potřeboval si vydělat a také se obrátil na advokáta. Cílem jeho cesty byl příjezd do ČR, ale lotyšské vízum si vyřizoval, protože je zdarma. Žalobce opustil Uzbekistán, protože tam měl dluh. Půjčil si na podnikání od jisté osoby. Dále uvedl, že do ČR přicestoval, aby ten dluh mohl splatit. Žalobce nemá v ČR žádné rodinné příslušníky, stejně jako v EU. Ve vlasti nebyl trestně stíhán. Dle něj neměl ve vlasti ani žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalobce uvedl, že by si své problémy nemohl vyřešit přestěhováním se v rámci Uzbekistánu, protože by si ho věřitel určitě našel a dluh je dluh, a ten musí splatit. Žalobce dále uvedl, že se nepokusil si vyřešit jeho problém ve vlasti, protože v Uzbekistánu se dle něj nedá vydělat tolik peněz, tak musel odjet do zahraničí. Poté uvedl, že pokud dluh nevrátí, tak mu věřitel bude vyhrožovat a možná dojde na hádky nebo fyzickou konfrontaci a bude ho nutit, aby dluh splatil. Závěrem pohovoru k tomu, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělil, že by chtěl poprosit o vyhovění jeho žádosti, chtěl by v ČR žít a pracovat a časem přivést svou rodinu. Na podporu svých tvrzení nechtěl doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály. Žalobce také uvedl, že nechce být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a vzdává se svého práva na seznámení. Žalobce následně nevyužil svého práva na zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru za účelem jeho kontroly a protokol o pohovoru po doplnění připomínek podepsal. V podrobnostech odkázal správní orgán na protokol o pohovoru.

Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu žalobce z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byla jeho snaha vydělat si finanční prostředky na splacení svého dluhu ve vlasti. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 135612/2022-LPTP ze dne 9. ledna 2023, Informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. března 2023. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu v této věci.

Dále žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Žalobce za důvod svého přicestování do ČR a podané žádosti o mezinárodní ochranu označil snahu vydělat si finanční prostředky na splacení svého dluhu. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce potvrdil, že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami ani nebyl trestně stíhán. Závěrem bylo uvedeno, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR pouze a jen z ekonomických důvodů a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 7.6.2023** nejprve uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce jsou pouze ekonomické důvody, když v ČR chce pracovat a vydělat peníze, aby mohl splácet svůj dluh v Uzbekistánu a uživit svou rodinu. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání, které lze svou četností a intenzitou považovat za hrozbu pronásledování nebo vážné újmy. Žalovaný má za to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů a na námitku žalobce, že je vystaven ve své vlasti nebezpečí, uvádí, že se mohl obrátit nejen na policejní orgány, ale i ostatní orgány, kterými jeho vlast disponuje a využít primárně ochrany země původu. Pokud jde o námitku nedostatečného tlumočení, žalovaný uvedl, že ji žalovaný měl uplatnit přímo při pohovoru. Žalobce tak neučinil a protokol podepsal bez výhrad. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Pro řízení před soudem odkázal správní orgán na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu jako nedůvodné.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.4.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 7.6.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.4.2023 žalobci předáno dne 21.4.2023.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Dle **§ 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu**, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
8. Podle **§ 16 odst. 3 věta první zákona o azylu**, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové

ochrany podle § 14b.

9. Dle **§ 12 zákona o azylu** azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Podle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle **odst. 2 citovaného ustanovení** se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že šetření žalovaného není dostačující a námitkou týkající se důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005, č.j. 4 Azs 467/2004-89). Břemeno důkazní je tedy výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.
13. Žalobce v žalobě uvedl, že v pohovoru opakovaně upozorňoval na to, že tlumočení neprobíhá řádně a že část jeho azylového příběhu není vůbec protokolována. Také sdělil, že ho k podání žádosti o mezinárodní ochranu nevedli pouze ekonomické důvody, ale že se především obává pronásledování ze strany jeho věřitele. K tomu soud musí nejprve uvést, že v protokolu ze dne 7.3.2023, není uvedeno, že by žalobce upozornil na jakékoliv nedostatky tlumočení či námitky k obsahu protokolu. Pohovor byl proveden za přítomnosti tlumočnicka uzbeckého jazyka. Mimo jiné je nutno uvést, že z průkazu tlumočnicka také vyplynulo, že přítomný tlumočnick je rodilým mluvčím uzbeckého jazyka. Žalobce byl na

závěr pohovoru poučen, že má právo, aby mu byl celý pohovor, včetně všech otázek i odpovědí, zpětně přetlumočen za účelem kontroly. Žalobce však nechtěl tohoto práva využít a následně podepsal všechny strany pohovoru, čímž stvrdil jeho správnost. K tomuto soud uvádí, že podpis žalobce je shodný na všech listinách založených ve správním spise a soud má za to, že je tak postaveno na jisto, že to byl tedy žalobce, který tento protokol podepsal. Soud si je vědom, že v napadeném rozhodnutí na str. 2 je uvedeno, že žalobce protokol o pohovoru po doplnění podepsal, avšak dle soudu jedná o zjevnou písárku chybu, a to z důvodu, že žalobce nechtěl přetlumočit protokol, a tedy k němu logicky nemohl mít připomínky, což vyplývá také ze samotného protokolu.

14. Soud musí také uvést, že stejné důvody pro podání mezinárodní ochrany, které jsou uvedené v protokolu, jsou uvedené také v žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. Nadto soud ze správního spisu zjistil, že bylo již v minulosti uděleno žalobci správní vyhoštění v délce dvou let, a to rozhodnutím ze dne 16.4.2021 č.j. KRPA-92614-15/ČJ-2021-000022-SV, které však žalobce nerespektoval a z ČR vůbec nevycestoval. Během správního řízení o vyhoštění byl s žalobcem sepsán Protokol o výslechu účastníka správního řízení dne 15.4.2021, ve kterém mimo jiné uvedl, že do ČR přijel za prací a zůstává zde, protože se mu zde líbí a může si zde přivydělat. Dále uvedl, že Uzbekistán je pro něj bezpečná země a vrátí se tam dobrovolně. Také uvedl, že mu v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí, ve formě nelidského či ponižujícího jednání, následně uvedl, že chce vycestovat domů.
15. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že pohovor s žalobcem byl proveden řádně a byl také řádně zaprotokolován, a to z důvodu, že protokol je řádně podepsán žalobcem a není v něm uvedeno, že by měl žalobce nějaké připomínky; naopak je v něm uvedeno, že žalobce nevyužil svého práva přetlumočit protokol. Obsah protokolu také souhlasí s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce také ani v předchozích správních řízeních neuvedl žádné skutečnosti týkající se obav z jeho návratu do Uzbekistánu. Soud má proto jeho nynější tvrzení za zcela účelová.
16. Soud má tedy za to, že nynější tvrzené důvody žalobce pro podání žádosti o mezinárodní ochrany nebyly správnímu orgánu známy v moment vydání napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s vyjádřeným názorem NSS v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47, kdy uvedl, že *„Z výše citovaných ustanovení zákona lze dovodit, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí dle ustanovení § 12 s dalšími akcesorickými výroky. To ovšem neznamená a z žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“*
17. K tomu soud upozorňuje na obecné pravidlo § 75 odst. 1 s.ř.s., které zakazuje správnímu soudu přihlížet ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Judikatura dovodila možnost prolomení tohoto pravidla v některých výjimečných případech. Specificky pro oblast mezinárodní ochrany platí, že *„soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlídnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních*

svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudek NSS ze dne 4.2.2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65). Dále pak NSS v rozsudku ze dne 10.7.2014, č. j. 4 Azs 119/2014 – 43 uvedl, že „v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s.r.s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k ohrožení práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu“. V tomto případě se však nejedná o skutečnosti, o kterých by žalobce nemohl vědět již v rámci správního řízení ani o skutečnosti, které by byly dosahovaly takové míry, jak judikoval NSS ve výše zmíněném rozsudku.

18. Soud také k pronásledování ze strany věřitelů uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně uvádí, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí orgán státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce.
19. Žalobce v žalobě uvedl pouze, že po incidentu s jeho věřitelem v září 2018 byl hospitalizován a následně proběhl soud v lednu 2019, kdy byl věřitel zproštěn obvinění z důvodu, že nebylo prokázáno, že to byl právě věřitel, který žalobce zbil. Z tohoto tvrzení žalobce však vyplývá, že se obrátil na policii, která vedla řízení proti věřiteli a následně ho i státní zastupitelství obžalovalo, avšak se nepodařilo před soudem věřitelův trestní čin prokázat. Po soudním procesu pak dle žalobce došlo k dalšímu vyhrožování ze strany věřitele, avšak žalobce se následně již na orgány veřejné moci neobrátil z důvodu, že k nim pociťoval obecnou nedůvěru a obával se o své zdraví a bezpečí. Z usnesení NSS ze dne 3.12.2020, č. j. 7 Azs 206/2020-28 *„V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“. Jestliže stěžovatelé vyjádřili obecnou nedůvěru v justiční systém v zemi jejich původu, k tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že podle konstantní judikatury pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40).“* Je tedy jasné, že v případě, kdy se jedná o zproštění obvinění věřitele, nelze to považovat za neochotu zajistit ochranu žalobci před pronásledováním či vážnou újmu. Žalobce následně nevyužil prostředků ochrany ve státě jeho původu, nebyly tak naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce

týkající se § 12 zákona o azylu nedůvodné.

20. Žalovaný si pro vydání rozhodnutí zajistil dostatek podkladů, mezi nimiž byly zejména výpovědi žalobce, Informace MZV ČR, č. j. 135612/2022-LPTP ze dne 9. ledna 2023, Informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. března 2023.. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Není tedy pochyb, že se žalovaný zabýval shromážděním relevantních informací pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení, mimo jiné i azylu dle § 14 zákona o azylu, dostatečně. Žalobce sám neuvedl, žádné důvody či informace, které by nasvědčovaly možnosti udělení mezinárodní ochrany. I přesto se žalovaný zabýval možností udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a udělení doplňkové ochrany dle §14a, dospěl však ke správnému závěru, když na základě zjištěných informací shledal, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů.
21. Je pravdou, že žalovaný se důkladně nezabýval bezpečnostní situací a dodržováním lidských práv v Uzbekistánu, avšak žalobce netvrdil žádné skutečnosti a neuvedl žádné obavy ohledně bezpečnosti v jeho vlasti ani ohledně dodržování lidských práv. Jak již bylo uvedeno výše, břemeno tvrzení v řízení stíhalo žalobce. I přesto si však žalovaný opatřil podklady týkající se bezpečnostní situace v Uzbekistánu, a tyto zařadil do správního spisu. Z toho důvodu byl postup žalovaného správný a námitka žalobce v tomto směru není důvodná.
22. Z uvedeného je tedy nepochybné, že ze strany žalobce došlo k naplnění obsahu výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, proto žalovaný nepochybil, když jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce totiž žádné jiné důvody pro podání předmětné žádosti než ekonomické neuvedl ve správním řízení před vydáním napadeného. Soud proto uvedené námitky žalobce považuje za nedůvodné.
23. Rovněž soud nezjistil, že by došlo ze strany žalovaného v průběhu správního řízení či při vydání rozhodnutí k pochybením způsobilým ke zrušení napadeného rozhodnutí, k nimž by musel soud přihlídnout ex offio. V této věci žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a uvedl i správní úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti jako zjevně nedůvodné. V této věci se soud plně ztotožnil s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného.
24. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
25. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68

odst. 3 správního řádu. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu, ani ohledně čl. 3 Úmluvy. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem nikoli nezákonné, jak namítal žalobce.

26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, zákonem o azylu i Úmluvou, jak je zřejmé z výše uvedeného.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný neuplatnil žádné náklady řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 26. června 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně